

[Glensgård]

forligsteksten, var det måske rimeligt, at finansministeren gav udtryk for, hvad regeringen kunne tænke sig at gøre i forbindelse med de 2 mia kr.

Jeg skal så gøre en enkelt bemærkning til hr. Johs M. Olsen og sige, at han faktisk fortalte sig fra folketingets talerstol. Han sagde nemlig, at færingerne er på lige fod med danskerne. Men det er ikke korrekt. I færinger er nydere og ikke ydere. Vi danskere er både nydere og ydere, så der er altså en forskel på de to forskellige befolkningsgrupper.

Jeg skal så til statsministeren sige, at jeg godt forstår, statsministeren retter en tak til venstre og de konservative for, at de nu har bakket op bag hele problemet med hensyn til Nordsøolien.

Jeg skal beklage, at venstre og de konservative er hoppet med på den vogn. Det kan naturligvis undre endnu mere, når man tænker på, hvordan fru Annelise Gotfredsen i den grad malede den ene forside efter den anden til på Berlingske Tidende om, hvor forfærdeligt det var, at staten nu skulle engageres i Nordsøolien. Men der kom, som jeg tror det var VS der sagde det, besked andetstedsfra, og så tog det konservative folkeparti altså en vending.

Det vil blive et kolossalt problem for os i de kommende ti år. Den politik, som statsministeren har lagt op til, og den måde, han ønsker at drive sin politik på, har Poul Møller egentlig så rammende fortalt om i bogen »Politik på vrangen«, og jeg skal tillade mig at citere et enkelt afsnit, som fortæller nøjagtigt, hvorledes statsministeren driver sin regering. Poul Møller skriver:

»Den kloge partileder skal sørge for at have en garde omkring sig, som ser op til ham og er ham hengiven, så den følger ham som blinde en førerhund. Denne garde består fortrinsvis af partifunktionærer, rygklappere og lohudlere, som partilederen kaster lunser af til, hvis han skal bevare deres hengivenhed. Han styrer ved at give det rette på det rette tidspunkt og på en sådan måde, at ingen er i tvivl om, at hans position skyldes den partileder, som det ligger på sinde at lønne et godt venskab.«

Vi kender jo mange eksempler på, hvordan statsministeren har anvendt den metode over for sine egne: man kunne nævne hr. Jørgen Peder Hansen, man kunne nævne hr. Jens Kampmann, man kunne nævne fru Bir-

the Weiss, som er venstrefløjskandidat, og man kunne nævne hr. Erik Andersen osv. Men det er jo ikke det værste. Statsministeren har forsøgt at anvende Poul Møllers ord også over for sine forligspartier, og de er hoppet på den på nøjagtig samme måde, som han forstår at styre socialdemokratiet.

(Kort bemærkning).

Erhard Jakobsen (CD):

Vi har naturligvis intet at gøre med at lave censur over for, hvad den sidste ærede taler tillader sig at sige til regeringens leder – det må regeringens leder om – men jeg kalder hele tinget til vidne på, at det er aldeles uanstændigt, hvis man taler om bestikkelse eller den slags i forbindelse med, at partier i politiske forhandlinger støtter andre partier. Den slags kan man ganske simpelt ikke tillade sig at sige. Hvad i alverden tror man at centrum-demokraternes, de radikales eller kristeligt folkepartis folketingsmedlemmer økonomisk har ud af at arbejde sammen med socialdemokratiet? Hvor vover man at sige sådan noget fra tingets talerstol? Det er mig fuldstændig ubegribeligt. Det burde virkelig have konsekvenser for en taler, når han tillader sig den slags.

Gert Petersen (SF):

Jeg vil vende tilbage til dagens emne, og jeg har nogle bemærkninger til den socialdemokratiske ordfører og til statsministeren. Når jeg hovedsagelig retter mine bemærkninger den vej – bruger mine ti minutter på det – er det ikke, fordi jeg har et særlig voldsomt aggressivt forhold til socialdemokratiet, men ikke til de andre partier, til venstre, de konservative osv. Det er tværtimod, fordi jeg må indrømme, at det løber mig koldt ned ad ryggen, når jeg hører hr. Glensgård, når jeg hører hr. Poul Schlüter, når jeg hører hr. Christophersen. Jeg mener, at der trods alt må være mulighed for en dialog med socialdemokratiet.

Men desværre må jeg konstatere, at spørgsmålet om arbejdsløsheden i anden omgang både i statsministerens svar og i hr. Camres indlæg blev behandlet meget, meget let; det var noget, man gik ganske let hen over. Det er jo forståeligt, for det er sandelig ikke her, regeringen har fejret sine triumfer, det er tværtimod her, at den uofficielle mo-